OSTROROGI JELEN, Brezovica, December, Leto MMVIII, Številka 1

KAZALO

Začetek (prvi skvatski dan)

Kaj se dogaja ponoči? (dnevnik četine straže)

Kaj počne četa poleti? (četa)

Kako postati vodnik? (tzv)

Totem (volčiči)

Legvan (noviciat)

Spretni prsti (slon, kaligrafija)

Uvodnik

Ojla!

No, pa imamo spet revijo Ostrorogi jelen. Domnevam, da ste jo nekateri že malo pogrešali. Da pa bo lahko še naprej izhajala, pa pošljite članke o čemer koli na *zabica16@gmail.com* do 27. decembra.

ŽE DEVETNAJSTIČ SMO SE ZBRALI!

V petek, 10.10. ob 17. uri smo se skavti Ostrorogega jelena zbrali na Brezovici, da bi začeli novo skavtsko leto. Prišli so tudi odrasli skavti, starši in otroci, ki so se šele pridružili skavtom.
Izvedli smo prehode iz ene starostne skupine v drugo. Najmlajše so k skavtom pripeljali kar s samokolnico, malo starejši so se pomerili v hoji s hoduljami, naslednji so morali preplezati lestev, še malo starejši so streljali z lokom, najstarejše pa smo po rokah spravili med voditelje. Nato je sledila razdelitev voditeljev za posamezne veje po sistemu kaj sodi skupaj- saj poznate reklamo: »Piškot! Karamela! Čokolaaaaaaaada!« Sledilo je slikanje celega stega in posameznih skupin. Po slikanju pa smo se pomerili še v vlečenju vrvi, kjer so zmagali najmlajši - volčiči.

Kakor se spodobi za skavte, smo skavtsko leto začeli tudi s sveto mašo, ki jo je vodil naš duhovni asistent, brezovški župnik Janez Mihelčič. Po maši pa smo si ogledali še slike iz preteklega leta in tako obujali spomine na vsa srečanja, zimovanja, obljube, Jamboree…
Največ seveda povedo slike, zato si jih le poglejte na naši spletni strani:

http://brezovica1.skavt.net

PREDTABOR 2008

16.7.08

Wiiii… in začel se je naš predtabor 08. Letošnji predtabor smo pričeli na Igu pred pošto. Am… ja… ogreli smo se po skavtsko – seveda z igrico. Nekaj časa smo bili še tam in se odločili, da tu ne moremo ostati cel dan, vzeli težke kilaže (ruzake) in se odbrcali od tam. Spet smo začeli novo, staro zgodbo – hoja do placa, kjer smo bili 3 dni. »Ata Smrk, a je še deleč?« smo se spraševali. Uh, pa smo le prišli, čisto zmatrani, no konec poti. Voditelji so na prisilili, da smo oddali svoje elekt. naprave in sladkarije. Mučili so nas dokler se nismo vdali. Potem nas pa je že čakala malica, ki so jo pripravili tehnični. Njami, še bi mami. Imeli smo banane in napolitanke. Prišel je čas za delo. »Pa ne spet!« smo govorili. Vsak vod, seveda, je dobil svojo nalogo za delo. Nekateri WC, spet drugi oltar in ogenj, vhodna zgradba in ostalo. Mučili in trudili smo se do kosila. Dobri, dobri makaroni, seveda. Če jih ne bi bilo, ne bi bili sploh skavti. No, in spet nas je delo klicalo. Garali in garali smo in, ko smo mislili, da smo že dogarali smo še malo garalo, da smo dokončno dogarali. Sad našega garanja so bili postavljeni šotori in zrihtane kuhinje. Sledil je dolg pisk in posledica tega je bil… delovni zbor. Dobili smo odločno večerjo – nutello, skutino potico z rozinami in mleko. Med tem se nam je pridružil tudi g. župnik. Po odlični večerji je sledil kratek sestanek za vodnike. Potem je bila maša in zdaj smo že tukaj pred ognjem, kjer je svetlo in toplo.

Imeli smo čast govoriti z najstarejšo članico Barjanske čete. To ni nihče drug kot vodnica Srn *Katja Leben*.

KAKO SE POČUTITE KOT NAJSTAREJŠA ČLANICA BARJANSKE ČETE?

Morem reč, da je prov fajn občutek, nekaj zelo posebnega.

KDAJ IN KAKO STE PRIŠLI DO TE UGOTOVITVE?

Ubistvu sta mi zelo pomagali moja sovodnica Karolina in njena novinka Erika, ki jo je zelo zanimalo to vprašanje.

SE VESELITE ODHODA IZ ČETE?

To vprašanje je zelo kočljivo, po eni strani mi je zelo težko zapustiti ta način življenja.

BOSTE KOGA POGREŠALI?

Ja, zagotovo bom pogrešala ljudi, na katere sem se v vseh teh letih navezala. To so recimo: moje drage Srnice, voditelji z vsemi neprijetnostmi, ki jih le ti prinašajo in sploh vse v četi, ki so mi kdaj ponudili roko v pomoč.

Ker nam časa žal zmanjkuje, bomo morali z intervjujem zaključiti, pa vendar smo izvedeli nekaj novih dejstev o Radovedni Srnici

Odločna Kuna

STRAŽA (23.00-1.00)

Torej bilo je zelo mirno. Ko sva ob približno pol enih s Karolino zaslišali lomastenje po gozdu (ne, ni bil jež) sva nemudoma zavzeli strateške položaje, ki naj ostanejo poslovna skrivnost, najine premetene metode in tehtni premiki pa so vznemirili večno čuječe voditelje, tako da sem dolge minute tišine preživljala v soju luči svetilke Natančne kune. Karolinino opazovališče pa je našega voditelja Petra pritiralo do patetičnega objemanja jambora. Na srečo (ali nesreče) pa je bilo to pred piskom za nočno igro.

Radovedna Srna

STRAŽA (23.00-1.00)

Torej, začelo se je z nenavadnimi obhodi voditeljev, ki se dolgo v noč niso umirili. Nato so izginili Toni, Matic in Blaž Z. potem so se kar naenkrat prikazali. V šotoru Risov Jan in mali Francelj veselo žagata. Oba sva lačna. Rad bi jedel palačinke!!! V hosti nekdo lomasti. Le kdo? To bo ugotovila naslednja straža, saj je napočil njen čas. Aja, pa še maček mijavka, pes laja in ptički čivkajo.

Pikec, Zalar

ZADNJA STRAŽA (4.00)

Pa saj to je neverjetno! Ukradli so nam zastavo! Medtem ko sva iskale pelerine, sta Tobija in Filip čakala na naju. In glejga zlomka. Uletijo eni pač in ukradejo zastavo. Čudn! … je blo pa filmsko… je napadalc pršu k profesor in tako tudi odšel z zastavo v roki! Tobija je sicer piskal, vendar kaj to pomaga, če vsi spijo k krave. Filip je pa tut lutu tm po gozdu in hodu kdove kje, zato Tobija res ni imel možnosti. No ja in zdele tuki sediva z Anomi… zelo je zabavno, kajti ona ne govori, saj dela molčečneža. No… to je zgodba o napadu in o nas lolekih, ki nm zastavo upul še froc.

Manca – Družabna kuna,
Naomi – Prikupna kuna

P.S. zdele so eni loleki pršl ukrast zastavo pa so ostal brez. K so nm jo že upull.

STRAŽA 19.7.2008

Am… Nebo je oblačno, vidi se le ena zvezda. Ura je 3.30. V gozdu se slišijo šumi, treseva se od strahu. Iz šotorov se sliši godrnanje… iz šotora komarjev! Zupančič kr neki skos govori… Zgelda, da v sanjah, iz njihovega šotora se je slišalo, kot da nekdo neprestano prdi… saj se že kar nekaj časa premikajo po blazinah! Groza! Potem sva na vsek tok časa pogledale, če kdo prihaja pol pa ni blo nč! No zdej bo pa itak konc straže! Tko da ByBy! Aja pa sm še to ps laja!

Klara – Gipčna kuna
Veronika – Igriva kuna

Dobravice – mesto mirnega spanca

Podnaslov:

Se še spomniš najbolj norega tabora Barjanske čete od 16.7. do 27. 7. 2008?

V četrtek, 16.7., se je Barjanska četa v sončnem jutru srečala na samem Barju in se podala na noro doživetje – tabor. Iz Iga nas je pot peljala mimo barjanskih polj do Kremenice, kjer so nas Ostrorogi Jelen, Brkati Som in Jezerna Roža popeljali v svet Bobrov. Naša pot se je tega dne končala na višje ležeči Kladi pri Sarskem, kjer so nam velik travnik, gozd na obrobju in hribski zrak nudili zelo dober okoliš za tridnevni predtabor. Še isti dan smo si postavili osnovno infrastrukturo, začenši pri prostornem WC-ju, kot smreka ravnem jamborju, obširnem ognjišču, prenosljivem oltarju, jelenjemu rogovju slični vhodni zgradbi, bio jami in oglasni deski. Vse to smo tako dobro postavili, kot da bi bilo za desetdnevni tabor. Potem so prišli na vrsto še šotori in vodove kuhinje. Po prvem, precej delovnem dnevu, ko smo iz praznega travnika naredili prav pošten skavtski bivalni prostor, smo z dvigom zastav in prižigom ognja med sveto mašo slovesno otvorili tabor. V ogenj smo vrgli listke z našimi slabimi navadami in se tako v celoti predali skavtski 12-dnevni dogodivščini.

Naslednje jutro smo za piko na i med petjem stegove himne dodali na vhod napis Ostrorogega kolišče, na naših glavah pa so dogodek popestrili modri klobučki z istim napisom. Ta dan smo preizkušali naše kuharske sposobnosti. Vsak vod je pripravil nekaj jedi, ki so bile odlične. Tovrstna dejavnost pa ni bila ravno po godu izvidnikom in vodnicam, ki so opravljali vzdržljiveža in molčečneža, so pa z opravljeno veščino pokazali močan karakter, za katerega so bili nagrajeni z našitkom in priznanjem za opravljeno veščino, česar so bili deležni tudi monociklisti, prvi pomagalec, kitaristi, plesalke, zeliščarki, vremenoslovca in pionir. Čestitke za opravljeno veščino!

V petek nam je vreme nekoliko ponagajalo, zato smo se malce odpočili. Pripravili smo priredbo Kekčeve pesmi za jamboree, se zabavali pri kvizu o Bobrih in barjanskih naravnih lepotah, tekmovali v roverčku in se zopet imeli fino fajn. Škoda, da se je predtabor že tako hitro zaključil; zvečer smo podrli vse taborne zgradbe razen jamborja in šotorov. Na veselem večeru smo podelili priznanja za opravljenje veščine in nagrado za najboljši vod leta, ki so jo dobile srne.

Naslednje jutro smo s podiranjem jamborja zaključili predtabor, na hitro smo pospravili šotore in polni lepih vtisov iz predtabora odkorakali v Želimlje na jamboree. Tam smo bili na začetku malce zgubljeni, kar ni nič čudnega med 1400 glavo množico. Po prijavi (dobili smo ID kartice, oranžne rutice in program) smo si postavili šotore na območju prvega predtabora, ki je bil zelo blizu prireditvenega prostora. Na začetku nismo mogli verjeti našim očem: toliko IV in vsi s podobnimi željami: preživeti skupaj prvi slovenski skavtski jamboree. Tega smo se vsi skupaj veselili na otvoritvenem večeru, kjer smo navdušeno peli, plesali in se smejali.

Naslednji dan je bil čas za izhod našega predtabora, v katerem so bile poleg nas še čete iz Ankarana, Ribnice, Šentjerneja, Zreč in Trsta, vseh skupaj nas je bilo okoli 120. Vsak vod iz naše čete je šel na izhod z vodom iz drugega stega. Po zelo prijateljskem druženju med izhodom smo zvečer vsi prispeli v Dobravice. Imeli smo zanimive vesele večere, saj se je vsaka četa dala v svoj kotiček, imela svoj ogenj in svoj program. Mi smo ponosni peli svoje pesmi in glasno izvajali naše najljubše banse vse dokler nas nista veter in bližajoče se strele pregnala v zavetje na vaški senik. Ponoči je bila huda nevihta, toda mi smo spali na toplem in suhem vso noč, v nasprotju z našimi »sotrpini«, ki so ostali na tabornem prostoru… Na koncu dneva smo si tako upravičeno dejali, da so nas Dobravice rešile hude ure.

Zjutraj smo zgodaj vstali in v vaški cerkvici imeli zelo prijetno mašo. Gospodu smo se zahvalili za miren spanec ter prosili za vse ostale IV na jamboree prostoru, ki so preživeli nočno ujmo. Ko smo se vrnili, je bila tudi oprema naše čete mokra in blatna, najbolj pa nas je prizadelo dejstvo, da nekateri niso imeli ničesar suhega za preoblečt. V teh trenutkih smo stopili skupaj in si drug drugemu pomagali. Ta izkušnja je bila velika šola za nas, naučila nas je, da nismo neranljivi in da ima narava svoje načrte, ki se jim ne moremo upreti, lahko pa z našim čutom do narave poskušamo razumeti ta dogajanja in jih tako lažje prebroditi.

V torek in naslednje dni smo več ali manj že pozabili na težke trenutke in se prilagodili manj udobnim razmeram. Kako da se ne bi navadili na blato, saj smo si ga vendar želeli na poti preživetja? Tokrat smo ga imeli tudi na samem prostoru nekaj, na poti preživetja pa še več. Le-ta nam je s svojimi atraktivnimi elementi kot so škripec, gume, blato, opičji most in tobogan resnično pognala kri po žilah. Med programom smo našli čas za podeljevanje imen. Po opravljenih nalogah in krstu je Barjanska četa bogatejša za devetih novih skavtskih imen: Šaljivega Buldoga, Kolegialnega Buldoga, Živc Buldoga, Dinamično Srno, Sposobno Srno, Gobčnega Risa, Skavtfan Kuno, Skrbenga Komarja in Trpežnega Buldoga. V duhovnem popoldnevu smo z Robijem Friškovcem razčlenili mašo na njene sestavne dele in spoznali njihov namen. V velikem šotoru smo nato vse čete prisostvovale skavtski maši. Na skupnem veselem večeru nas je vseh 10 podtaborov predstavilo zmagovalne himne (Barjanska četa v predizboru v podtaboru 1 žal ni bila najboljša, največ glasov je dobil Ankaran, zato smo se vsi naučili njihovo izvedbo Kekčeve pesmi), zmagovalci – iz podtabora 7 - so imeli zanimivo koreografijo in besedilo na melodijo narodne pesmi Trzinka.

V sredo smo imeli aktivnosti po regijah. Po štafetnih igrah smo zbirali klice. Za Ljubljansko regijo je največ glasov prejel predlog »Od Triglava do cvička«, ki ga je posredovala izvidnica iz naše čete. Popoldne smo se udeležili delavnic, ponudba je bila zelo pestra: od športnih, umetniških, pevskih, plesnih do skavtskih delavnic.

Četrtek je bil zadnji dan jamboree-ja za IV. V naši četi smo ga izkoristili za odhode iz čete. Zvečer pa smo vsi udeleženci zažurali na zadnjem veselem večeru, uživali smo ob obilici glasbe in plesa, med prižiganjem velikanskega ognja v čisti tišini in ob slastnih krofih. Bil je nepozaben zaključek.

Naslednji dan so se nam pridružili volčiči in popotniki, s katerimi smo skupaj premagali Bipanebomce v veliki igri, se fotografirali v silhueti največje skavtske oranžno-modre lilije in se udeležili velikega skavtskega sejma »Naša kokoš«. Prvi večer je bil stegovski – Ostrorogi je prišel med nas in nas zabaval, drugi večer je bil skupni za vse: 3400 se nas je kljub dežju zbralo in poveselilo. V nedeljo je bil zadnji dan za nas in volčiče. Po sveti maši, ki jo je vodil g. škof Anton Stres, smo se z zavedanjem, da pozitivna norost res deluje, s starši odpravili domov.

A dolgo časa nismo mogli zdržati narazen, že takoj v ponedeljek nas je nekatere sončno vreme pognalo nazaj na prostor, saj nas je čakalo še precej dela. Pospravili in očistili smo vseh sedem naših šotorov in tako zadovoljno zaključili celotno zgodbo letošnjega taborjenja.

Hvala Bogu za 13 fenomenalnih dni, ki smo jih preživeli v čudoviti družbi!

Več o dogodku ti povejo fotografije na straneh
http://brezovica1.skavt.net in ***http://jamboree.skavt.net***

Mateja - Natančna kuna

TZV 2008

Če še kdo ne ve, smo se letos vodniki spet(in na novo) izobraževali na Tečaju za vodnike ali bolj zanimivo, na TZV-ju. Matic, Manca in moja malenkost smo bili na TZV-ju v Šmihelu nad Mozirjem, kar je v bližini Šmartnega ob Dreti, kjer je četa že imela tabor. Lahko rečem da je TZV v povezavi z Jamboreejem naredil to poletje najbolj skavtsko do sedaj.

Tabor je trajal od nedelje 9. Do 15. Avgusta in v tem času mo si bodoči vodniki nabirali izkušnje in veščine, kako člane voda naučiti vsega kar znamo in jim pokazati, da smo skavti zakon in ne za pod avte. :D

Skozi tistih šest dni pa smo se potepali skupaj z Indiano Jonesem, Helen in ostalimi prijatelji, iskali skrinjo zaveze, raziskovali in doživljali pa smo dogodivščine tudi sami, ko smo se po vodih odpravili na potepe.

Bodoči vodniki smo za en tabor postali člani posebnih vodov, kot s(m)o bile Pižmovke, Merjasci, Bube, Zajčki, Troti, Trakulje in Želve, ki so na koncu tudi zmagale.

Najbolj priljubljena delavnica je bila po mnenju vseh IRMA, ki jo je vodila naša stegovodkinja, nihče drug kot Barby. Tabor pa so nam s svojimi norčijami in slabimi nameni na nek način popestrili tudi nacisti, ki so bili najbolj prisotni na velik igri. Ena od nacistk je bila tudi Jerneja, ki pa to ni več, zato se je ne bat.

Na taboru so se spletla tudi nekatera dobra prijateljstva, jaz pa tistim, ki imate možnost priporočam, da se TZV-ja definitivno udeležite.

Optimistična kuna

BELI TRAKCI IN TOTEM

V soboto 8.11.2008 smo se volčiči stega Ostrorogi jelen zbrali pred skavtsko sobo na Brezovici. Srečanje smo začeli z molitvijo. Nato sta prišla ptič Čil in ježek Iki. Povedala sta nam, da po džungli visijo beli trakovi. Posvetovali smo se in se odločili, da raziščemo kaj se dogaja. Čil se je odločil da nas bo spremljal. Iki pa je šel po svojih poteh. V nahrbtnike smo dali hrano in pijačo in se odpravili na pot. Našli smo prvi beli trakec. Ob njem je bila na tleh steklenica in v njej listek z nalogo. Ob vsakem trakci je bila tudi naloga. Izdelali smo nosila in enega volčiča tudi nesli z njimi. Ob nalogah smo se med seboj spoznavali saj imamo letos veliko novih volčičev. Iskali smo naše dobre in slabe lastnosti.Rešili smo tudi Čilova jajca. Našli smo tudi totem. Bili smo že zelo lačni kot se za volkove spodobi. Začeli smo nabirati dračje. Med tem je začelo deževati. Dež nas ni zmotil in smo vseeno zakurili ogenj. Spekli smo si hrenovke in toast. Ko smo imeli polne želodčke smo zapeli nekaj pesmi. Pogasili smo ogenj in se odpravili nazaj. Na cilju nas je pričakal ježek Iki. Spekel nam je kolačke.

Akela nas je razveselila z novico, da bo najbolj priden volčič na srečanju dobil totem za domov. Zraven bo še dobil knjižico v katero bo zapisoval kaj je delal z njim. Tokrat je totem dobila Veronika. Naš prvi izlet v tem skavskem letu je bil super, kljub dežju.

Katarina Šilc

Izhod noviciata Životinjsko carstvo, vrsta: Ambiciozni legvan

Dogodivščina se je začela nekega lepega petkovega popoldneva, ko smo vsi trije bodoči legvančki stali pred železniško postajo v Ljubljani, nevede opazovani od naših dveh voditeljev izza grma na nasprotni strani ceste, kjer ustavljajo avtobusi številka 2, 9, 12, 27 in 25. Skrivnostni SMS nas je napotil k okencu številka 4, kjer se dobi vozovnice za Hrvaško, BiH in Črno Goro. Ne sprašujte, kako smo se znašli na vlaku via Jesenice (vsaj govorjeni jezik je tam soroden =)). Tam smo prestopili na vlak, ki je, med drugim, peljal tudi skozi Bohinjsko Bistrico. Po srečnem naključju smo ga ujeli pol minute preden je speljal in po še večjem naključju smo izstopili na pravi postaji, ker smo sledili občutku in se nismo odpeljali skozi tunel do Tolmina.

Nato smo sledili azimutu v smeri cerkve in po čudežu prišli so nje, prej pa smo pozdravili še osebke na pevskem vikendu. Nenadoma smo ju zagledali… na pokopališču sta stala dva kipa, ki pa sta bila (na žalost) naša preživa voditelja. Po kratki duhovni misli smo se peljali proti cilju, dokler nas Aljaž (predvidevamo, da zaradi petja) ni vrgel iz avta z navodilom, naj hodimo do pomenljivega znaka. Dve sva hodile, eden je tekel. Šli smo tudi mimo ljubke hišice z vrtnimi ognji na oknu in naprej proti jezeru, ko je za nami pritekla Špela in nas poklicala nazaj k tisti prej omenjeni hišici.

Notri smo se takoj udomačili in Katja ni izgubljala časa, saj je hitro začela osvajati 3. »štuk« pograda, od koder jo je Aljaž spravil s krajšo defenzivo. Pametnejši odneha. Zvečer smo spletkarili- Katji so povšeči slikice, Aljažu pa oseba št. 1- morilec (op. cenzorja). Slišali smo tudi pravljico za lahko noč o Orku, ki je bila okrepljena z zvočnimi efekti (Aljaž) in oglasi (kako se tepsti z blazinami).

V soboto smo se zjutraj odpravili na sprehod okrog Bohinjskega jezera, Žiga je lezel skozi vse mogoče luknje in celo Katji je enkrat zmanjkalo besed (tisti dan še enkrat, pred kosilom- op. cenzorja)! Izid igre »povejmo vse države na eno črko« je bil tak, da je Aljaž lupil krompir, Žiga trebil solato, Špela je kuhala, Karolina je po kosilu pospravila, Katja pa je bila tiho (spala je). Po izvrstnem kosilu, ki je Katjo prepričalo, da je lahko tudi gorčica dobra, smo sestavili pravila noviciata, spekli torto Mascarpone in se naučili mešati (brezalkoholne) koktejle.

Ko sta zvečer voditelja pripravljala teren za krst, smo mi napisali sonet noviciatu (preberi si ga na naši oglasno deski). Nič hudega sluteč smo se odpravili proti jezeru, kjer sta nas v soju bakel pričakala voditelja. Vsi smo se spraševali, kaj počnejo bakle v vodi in še pomembnejše vprašanje, kdo jih je postavil tja?! (op. cenzorja- skrivnost bova z Aljažem odnesla s seboj v grob =)) Med branjem soneta smo stali v mrzlem jezeru, Špela pa nas je slikala in z Aljažem uživala v pogledu na nas. A nista vedela, da čaka krst tudi njiju (naposled sta tudi onadva nova v noviciatu, a ne?). Po sprejetju v noviciat in izbiri imena smo proslavili z žurko do zgodnjih jutranjih ur (2x do polnoči, ker se je prestavila ura).

Naslednje jutro smo vstali prezgodaj (pozabili smo premakniti tudi budilko- v resnici sva jih voditelja zbudila, da jim poveva kako zgodaj bi morali vstati po starem času =) - op. cenzorja). Večina s spanjem še eno uro ni imela problema in je zaspala nazaj, le Karolina ni zmogla tega napora.

Ko smo se vrnili od maše so nas že čakali skrivni gostje, ki jih je Aljaž »zanalašč« izdal prejšnji večer. Po prigrizku smo se odpravili plezat v bližnjo steno. Pri plezanju sta nam pomagala Janez in Irena, Žan pa je dvigoval moralo.

Nahrbtnike smo naložili v Janezov avto (v resnici je Irenin- op. cenzorja), mi pa smo se vsi peljali v Špelinem in celo pot prepevali. V Ljubljani smo odložili Žigata in se odpeljali še do Brezovice, kjer smo se razšli v pričakovanju na spanje v snežni luknji (ne vem, od kje jim ta ideja =) – op. cenzorja).

Prvi del našega romana je končan, v prihodnji številki pričakujte še več dogodivščin in zapletov! =)

Katja in Karolina s pomočjo voditeljev

Nina Kastelic

Kaligrafija

Kaligrafija je umetnost lepega pisanja.
Sama beseda izhaja iz grščine (calligraphia)
in dobesedno pomeni lepo pisanje.
Lepota črk, ki napolni prazen list papirja
prevzame še tako neobčutljivega opazovalca.
Vzame mu dih in ga popelje v starodavni svet
iluminiranih kodeksov, ki so stoletja nastajali pod rokami
izkušenih pisarjev.

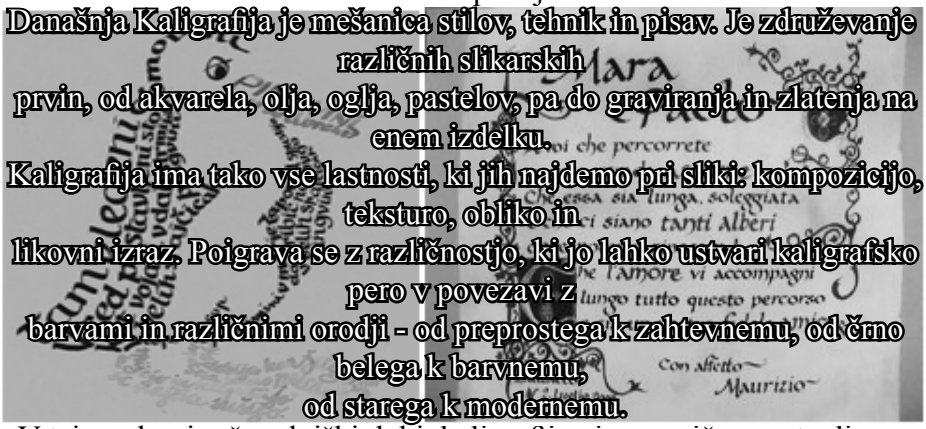

Današnja Kaligrafija je mešanica stilov, tehnik in pisav. Je združevanje različnih slikarskih
prvin, od akvarela, olja, oglja, pastelov, pa do graviranja in zlatenja na enem izdelku.
Kaligrafija ima tako vse lastnosti, ki jih najdemo pri sliki: kompozicijo, teksturo, obliko in
likovni izraz. Poigrava se z različnostjo, ki jo lahko ustvari kaligrafsko pero v povezavi z
barvami in različnimi orodji - od preprostega k zahtevnemu, od črno belega k barvnemu,
od starega k modernemu.

V tej moderni računalniški dobi, kaligrafija ni prav nič zapostavljena, ravno nasprotno. Počasi a zagotovo, si vse bolj utira zasluženo mesto v svetu umetnosti. Najprej pri ljudeh, ki so jo spoznali, ki jim je segla v srce,
in jim je mar zanjo. Ti se zavedajo koliko je vredna
lepo napisana čestitka, priznanje, rodbina in še vse kaj drugega.
Vedo, da s tem ko podarjajo kaligrafsko delo,
pokažejo tudi svojo osebno kulturo…
In nato še pri vseh, ki jo šele boste spoznali…

Draga volkuljica, dragi volčič!

Prepričana sem, da zagotovo veš kdo je Hati. Če ti je ime ušlo iz spomina, te spomnim da je to gospodar džungle. Sedaj veš? Ja, Hati je slon, seveda! In če te zanima kako si lahko slončka izdelaš sam doma, beri dalje.

Potrebuješ: **-list ali mehkejši kos kartona**
-škarjice
-pisalo

Najprej papir ali karton odreži tako, da dobiš kvadrat. Potem ga prepogni po diagonali, kot kaže slika.

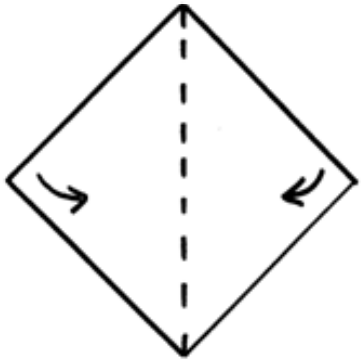

Nato list ponovno razpri in zapogni levi in desni del do sredine (glej sliko).

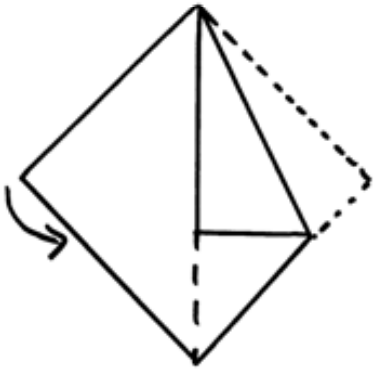

Sedaj pa list zopet prepogni na polovico, po istem prepogibu kot prvič. Dobiš trikotnik.

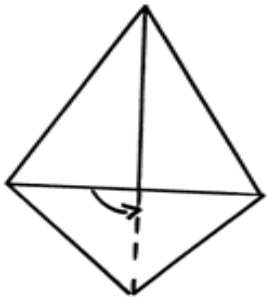

V roke vzemi škarje in odreži, kot kaže slika. Če ti bo lažje si lahko prej na svoj list narišeš črte, tako kot na sliki.

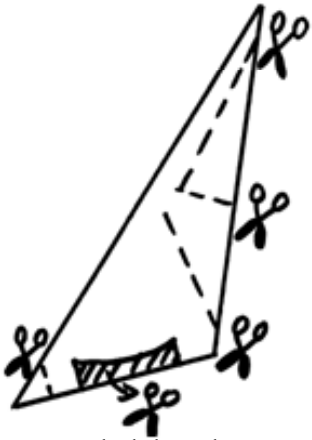

Tvoj Hati je narejen! Lahko mu narišeš še oči in ga pobarvaš. Ker pa poznamo pregovora »brez muje se še čevelj ne obuje« in »v tretje gre rado«, nikar ne obupaj če ti v prvem poskusu ne bo uspelo izdelati najlepšega papirnatega slona, kar si ga kdaj videl. Primerjaj svojega s tistim na sliki in poglej kje bi ga lahko še malo odstrigel, če je to potrebno, da bo stal kot je treba.

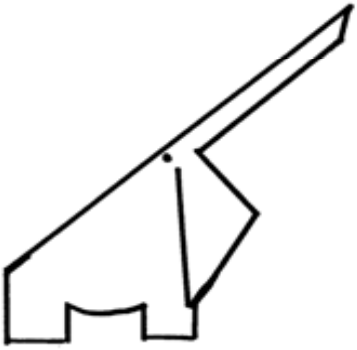

ZAKLJUČNIK

Ker je ura že pozna pa sm želel čim prej zaključiti z oblikovanjem, nakoncu pa mi je manjkala še ena stran sm se odločil za zaključnik, če imamo uvodnik pa imejmo še zaključnik.

Torej za konec dve misli k sta me vodili čez nedeljski dan:

"*Vse zmorem v njem, ki mi daje moč*" Flp 4,13

"*Vzemi življenje kot igro in svet kot igrišče*" Bi-Pi

Želim si da bi Ostrorogi Jelen spet zaživel in dosegel vso nekdanjo slavo. Želim si da bi ga vsi veselo prebirali in se spominjali notraj opisanih dogodivščin. Da pa nebo samo sanjaril, kaj bi rad, Ti povem še en preizkušen recept: pomembno je, da prav Ti dodaš svoj delež - delež, ki ga potrebujemo, da bomo lahko skupaj ustvarjali nadalnje številke!

Zatorej pošiljaj vse možno gradivo ki se ga da izliti na papir (članke, anekdote, vice, slike, križanke, ...), mi pa ga bomo z veseljem objavili v naslednji številki.

Naslednja številka izide 8.1.2009 na prvi petek

Uredništvo OJ